

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/10/2025
Identifikačné číslo spisu:	6121571319
Dátum vydania rozhodnutia:	24.06.2026
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:6121571319.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: Správa zariadení sociálnych služieb, so sídlom v Nitre, Janského 680/7, IČO: 37 966 456, zastúpená: Petruška & partners s.r.o., Advokátska kancelária, so sídlom v Nitre, Kupecká 18, IČO: 47 254 882, proti žalovanému: T. J., narodený XX. Y. XXXX, W., T. XX, zastúpený: JUDr. Štefan Detvai, advokát, Advokátska kancelária Detvai Ludík Maly, Bratislava, Cukrová 14, o zaplatenie 6.052,26 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 9C/73/2022, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 14. februára 2024 sp. zn. 5Co/51/2023-170, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej „Súd prvej inštancie“ (Okresný súd Nitra) rozsudkom zo dňa 23. februára 2023, č.k. 9C/73/2022-103, pri právnom posúdení podľa ust. § 41 ods. 1, 2, § 72 ods. 1, 2, § 73 ods. 6, 7, 9 až 14, § 74 ods. 1, 12 zák. č. 448/2008 Z.z. o sociálnych službách (ďalej len „Zákon o sociálnych službách“), § 36, ods. 1, 2, § 101, § 563 zák. č. 46/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), žalobu žalobkyne ohľadom zaplatenia sumy 6.052,26 eura s príslušenstvom voči žalovanému ako nedôvodnú zamietol (výrok I.). Druhým výrokom priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v plnej výške.

1.1 V dôvodoch rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na to, že predmetom konania je žalobkyňou uplatnený nárok voči žalovanému na zaplatenie sumy 6.052,26 eura. Táto suma predstavuje súčet žalovaným neuhradených platieb za poskytnuté sociálne služby od 01. 05. 2009 do 30. 10. 2015. Ide o mesačné platby, ktoré žalovaný ako osoba odkázaná na sociálnu službu - opatrovateľskú službu terénnu, na základe rozhodnutia primátora mesta Nitra č.j. 450 32/09, 1917/09/ÚSÚ zo dňa 26. 02. 2009, nebol podľa § 73 ods. 12 Zákona o sociálnych službách povinný platiť. Táto povinnosť prechádza na zaopatrené plnoleté deti a rodičov a pokiaľ takéto osoby nie sú, tak sa stáva pohľadávkou poskytovateľa, ktorá s poukazom na § 73 ods. 12 Zákona o sociálnych službách v znení platnom do 31. 12. 2017 mohla byť uplatnená najneskôr v dedičskom konaní. V tomto zmysle bola formulovaná aj Zmluva č.

281/09 o poskytovaní sociálnej služby, vrátane jej dodatkov č. 1 až 13. V poslednom dodatku č. 14 došlo k zmene čl. VII., podľa ktorého prijímateľovi služieb nebola určená ani časť úhrady za poskytnuté služby a vo vzťahu k sume prenajímateľom nezaplatenej úhrady za poskytnuté sociálne služby vyčíslenej na 172,50 eura bolo dojednané, že bude uhradená na základe samostatnej zmluvy o platení úhrady za sociálnu službu uzatvorenej medzi poskytovateľom a osobou podľa § 73 ods. 11 alebo 12 a 13.

1.2. Ďalej uviedol, že z ustanovenia § 73 ods. 11 až 13 Zákona o sociálnych službách, v platnom znení, vyplýva, že ak prijímateľ nemá príjem alebo jeho príjem nepostačuje na platenie úhrady za sociálnu službu, môže túto úhradu zaplatiť aj iná osoba, s ktorou poskytovateľ služby môže uzavrieť zmluvu o platení úhrady za sociálnu službu. Môže ísť aj o inú osobu ako osoby uvedené v § 73 ods. 12, t.j. zaopatrené plnoleté deti a rodičia, na ktorých, za splnenia zákonných podmienok, táto povinnosť prechádza. V danom prípade ale žalovaný nemá deti, ani rodičov a nedošlo ani k uzatvoreniu Zmluvy o platení úhrady za sociálnu službu s inou osobou. S poukazom na § 73 ods. 14 Zákona o sociálnych službách, v tomto prípade, t.j., že prijímateľ služby nie je povinný platiť úhradu za služby alebo jej časť a nezaplatenú úhradu nezaplatia ani zaopatrené plnoleté deti, resp. rodičia, keďže neexistujú, alebo iná osoba, ktorá by sa na úhradu zaviazala, stáva sa nezaplatená úhrada pohľadávkou poskytovateľa sociálnej služby voči prijímateľovi sociálnej služby. Podľa § 73 ods. 12 Zákona o sociálnych službách, v znení platnom do 31. 12. 2017, nezaplatená úhrada za sociálnu službu alebo jej časť je pohľadávkou poskytovateľa sociálnej služby, ktorá sa uplatňuje v konaní o dedičstve. Od 01. 01. 2018 došlo k zmene ustanovenia § 73 Zákona o sociálnych službách, v ktorom v ods. 14 v druhej vete je upravené, že uplatnenie nároku poskytovateľa sociálnej služby na pohľadávku podľa prvej vety nemá právne účinky, ak povinná osoba nemá v čase, v ktorom poskytovateľ sociálnej služby tento nárok uplatnil, príjem alebo majetok, z ktorého možno po použití odsekov 1 až 9 a § 72 a § 72a uspokojiť nárok poskytovateľa sociálnej služby, a to aj z časti; to platí aj na pohľadávku, ktorá trvá po zániku právneho vzťahu pri poskytovaní sociálnej služby, z ktorého táto pohľadávka vznikla.

1.3. Súd prvej inštancie poukázal na aktuálne znenie ustanovenia § 73 ods. 14 Zákona o sociálnych službách, z ktorého vyplýva, že uplatnenie nároku poskytovateľa služieb voči povinnej osobe na vzniknutú pohľadávku, a to aj po zániku zmluvného vzťahu, nemá právne účinky, ak povinná osoba nemá príjem alebo majetok, z ktorého možno uspokojiť nárok poskytovateľa sociálnej služby.

1.4. V prejednávanej veci žalobkyňa podala žalobu voči prijímateľovi sociálnej služby, ktorého považuje za povinnú osobu, napriek tomu, že nezisťovala a v konaní ani nepreukázala, že by tento mal príjem alebo majetok, z ktorého by bolo možné jeho pohľadávku uspokojiť, teda že došlo k takej zmene pomerov na jeho strane, ktorá by mu umožňovala uhradiť pohľadávku žalobkyne. Žalovaný pritom na písomnú výzvu žalobkyne pred podaním žaloby zo dňa 20. 08. 2021 oznámil, že u neho nedošlo k zlepšeniu príjmov a majetkových pomerov, nevlastní žiadny hnutelný a nehnuteľný majetok a jeho jediný príjem je starobný dôchodok. Z rozhodnutia Sociálnej poisťovne zo dňa 02. 12. 2021 mal súd za preukázané, že žalovaný od 01. 01. 2022 poberá starobný dôchodok vo výške 377,60 eura a 16,60 eura zvýšenie pre bezvládnosť. Žalobkyni, ktorá poskytovala žalovanému sociálne služby od roku 2009 muselo byť zrejmé, v akom zdravotnom stave sa žalovaný nachádza, že ide o osobu s ťažkým zdravotným postihnutím, v nepriaznivej sociálnej situácii. Skutočnosť, že žalovaný po celú dobu zmluvného vzťahu nebol schopný platiť úhradu za sociálne služby vyplýva zo Zmluvy o poskytovaní sociálnej služby, ako aj z jej 14-tich dodatkov, pričom v poslednom dodatku č. 14 zo dňa 01. 03. 2018 nebola žalovanému uložená povinnosť platiť úhradu za poskytnuté služby už ani čiastočne. V Dohode o ukončení zmluvy o poskytovaní sociálnej služby, ktorú uzatvorila žalobkyňa so žalovaným dňa 03. 10. 2019, sama žalobkyňa konštatuje, že prijímateľovi služby nevznikla povinnosť úhrady za sociálnu službu vo výške 6.052,26 eura a bolo medzi nimi dohodnuté, že žalovaný v prípade zlepšenia príjmových a majetkových pomerov bude poskytovateľa (žalobkyňu) bezodkladne kontaktovať za účelom uzatvorenia Dohody o splátkovom kalendári ohľadne úhrady vyčíslenej pohľadávky. K uzatvoreniu Dohody o splátkovom kalendári doposiaľ nedošlo práve preto, že žalovaný žiadnu pozitívnu zmenu pomerov na svojej strane žalobkyni neoznámil, pretože nenastala. Čo sa týka zdravotného stavu žalovaného je zrejmé, že nemožno očakávať takú zmenu, ktorá by viedla k získaniu zárobkovej schopnosti žalovaného, ostatné zmeny, resp. možnosti nadobudnutia majetku (napr. dedenie, dar) sú menej pravdepodobné, ale z dôvodu trvania záväzkového vzťahu medzi veriteľom a dlžníkom na základe existujúcej pohľadávky žalobkyne je na mieste, aby veriteľ v rámci zisťovania splatnosti svojej pohľadávky žiadal od dlžníka doklady o jeho príjmových, majetkových a rodinných pomeroch a tieto podľa potreby vyhodnocoval a v

závislosti od toho zvolil ďalší postup.

1.5. Záverom súd prvej inštancie uviedol, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že nárok žalobkyne, uplatnený bez toho, aby bolo preukázané, že nastala splatnosť jej pohľadávky, t.j., že došlo na strane žalovaného k takej zmene príjmových, majetkových a rodinných pomerov, ktoré mu umožňujú zaplatiť dlh, je neopodstatnený, a preto žalobu v plnom rozsahu zamietol.

1.6. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP, podľa pomeru úspechu strany konania vo veci. Nakoľko žalobu súd zamietol, úspech vo veci mal žalovaný, a preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 14. februára 2024 sp. zn. 5Co/51/2023-170 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.1. V podanom odvolaní žalobkyňa poukázala na existenciu odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Dôvodila, že na jej výzvu zo dňa 11. 09. 2019 žalovaný nereagoval, pričom na druhú žiadosť žalobkyne zo dňa 12. 08. 2021 k úhrade dlžnej sumy žalovaný uviedol, že pohľadávku považuje za premľanú. Je názoru, že celkom objektívne preto nie je možné očakávať zdokumentovanie príjmu a majetkových pomerov od žalovaného, ktorý svoj dlh považuje a označuje za premľaný. Žalobkyňa ďalej uviedla, že nemá žiadne zákonné oprávnenia a kompetencie ako si preveriť, alebo adekvátne skúmať majetkové pomery bývalých prijímateľov sociálnej služby. Takéto oprávnenie nevyplýva zo žiadneho zákona, a preto má žalobkyňa za to, že takýto záver súdu, ktorý takouto povinnosťou zaväzuje žalobkyňu je nesprávny, právne neudržateľný a nemá oporu v žiadnom zákone. Žalobkyňa je v tomto prípade odkázaná len na súčinnosť žalovaného, resp. na jeho tvrdenia. Žalobkyňa v ďalšom namietala názor súdu prvej inštancie, že pohľadávka sa stáva splatnou až zmenou príjmov/majetkových pomerov na strane žalovaného, ktoré musí žalobkyňa preukázať. Pri takomto právnom závere sa ocitne žalobkyňa v právne nevyriešiteľnej situácii a najmä v značnej neistote, pretože nemá objektívne možnosť si zistiť čas začatia plynutia premľacej doby, čo by bolo v rozpore so samotnou právnou teóriou premľania. Nastala by teda situácia, že práve žalovaný by bol kompetentný rozhodovať o tom, či a v akej výške sa stáva pohľadávka splatnou. Toto sa môže stať či už pri menej významnej zmene pomerov, ale aj pri viac významnej, napr. pri zdedení alebo darovaní majetku, čo objektívne žalobkyňa nemá ako objektívne zistiť. Ako príklad žalobkyňa uviedla valorizáciu dôchodkov, čo sa týka aj žalovaného, pričom ten nikdy sám a dobrovoľne nezdokladoval ani takéto zmeny žalobkyňi. Zmeny v príjmoch si žalovaný vyhodnocoval sám a svojvoľne. Vo vzťahu k premľaniu poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/156/2008.

2.2. Podľa krajského súdu súd prvej inštancie v súvislosti s rozhodovaním o uplatnenom žalobnom nároku žalobkyne v rozsahu zodpovedajúcom obsahu ust. § 185 a § 186 zistil vo veci skutkový stav, ktorý aj následne správne posúdil podľa ním odcitovaných ustanovení špeciálneho právneho predpisu (zák. č. 448/2008 Z.z. o sociálnych službách v znení v čase uzatvorenia zmluvy o poskytovaní sociálnych služieb) bližšie špecifikovaných v rámci bodov 15. až 30. odôvodnenia napadnutého rozsudku prvostupňového súdu, a taktiež aj podľa ustanovení všeobecného hmotnoprávneho predpisu (OZ) odcitovaných v bodoch 31. až 34. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Pokiaľ ide o celkový proces získania a nasledujúceho vyhodnotenia dôkazov prvoinštančným súdom, tak tento je potrebné kvalifikovať za plne súladný s obsahom ust. § 191 ods. 1 CSP, čo znamená, že v súdnom spise sa nachádzajúce dôkazy (listinné a výsluchy strán sporu) boli vyhodnotené jednotlivo a zároveň aj vo vzájomnej súvislosti, s prihliadnutím na všetko vyššie počas tohto sporu najavo. Pri akceptovaní vyššie uvedeného odvolací súd zastáva ten záver, že napadnutý rozsudok, čo sa týka odôvodnenia inak vecne správneho - zamietajúceho výroku I., spĺňa všetky zákonom stanovené kritériá (§ 220 ods. 1 až 4 CSP) k tomu, aby mohlo byť konštatované, že takéto odôvodnenie je presvedčivé.

2.3. Na zdôraznenie správnosti napadnutého prvostupňového rozsudku v zmysle § 387 ods. 1 CSP krajský súd uviedol, že sa plne stotožňuje s rozsahom a predovšetkým obsahom odôvodnenia napadnutého rozsudku, na ktoré v ďalšom odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP). Ako vecne správny, s poukazom na ust. § 387 ods. 1, 2 CSP bolo potrebné potvrdiť aj súvisiaci výrok II. pojednávajúci o náhrade trov prvoinštančného konania. Súd prvej inštancie akceptujúc závery rezultujúce z ním vykonaného dokazovania dôvodne považoval žalobkyňou uplatnený nárok voči žalovanému týkajúci sa zaplatenia sumy 6.052,26 eura s príslušenstvom za nepreukázaný a tým nedôvodný, pretože v danom

spore žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno v tom smere, že na strane žalovaného došlo k takej zmene jeho príjmových, majetkových a rodinných pomerov, spôsobilých vyvolať splatnosť žalovanej pohľadávky vo výške 6.052,26 eura. V súvislosti so zamietnutím podanej žaloby ako nedôvodnej, prvostupňový súd správne poukázal na nezmenené majetkové pomery žalovaného ako aj jeho nezmenený zdravotný stav v pozitívnom smere, a to v porovnaní s obdobím, kedy došlo medzi stranami sporu k uzatvoreniu Zmluvy č. 281/09 o poskytovaní sociálnych služieb (27. 04. 2009). Skutočnosť ohľadom nezmeneného a stále trvajúceho negatívneho zdravotného stavu žalovaného ako aj jeho nezmenené nepriaznivé finančné pomery vyplývajú aj z doposiaľ realizovaných 14-ich dodatkov základnej zmluvy o poskytovaní sociálnych služieb, reagujúcich práve na zjavne nepriaznivé pomery žalovaného v týchto dvoch načrtnutých oblastiach (zdravotná a finančná).

2.4. Na margo uzatvorenej Dohody o ukončení zmluvy o poskytovaní služieb zo dňa 03. 10. 2019 odvolací súd poznamenal, že súd prvej inštancie vzhľadom na jej obsah, v zmysle ktorého žalobkyňa konštatovala, že žalovanému ako prijímateľovi sociálnej služby vzhľadom na jeho nepriaznivé majetkové a sociálne pomery nevznikla povinnosť úhrady za poskytnutú sociálnu službu vo výške 6.052,26 eura, ibaže by na strane žalovaného došlo k pozitívnej zmene načrtnutých pomerov, tak žalovaný je povinný bezodkladne kontaktovať žalobkyňu za účelom uzatvorenia dohody o splátkovom kalendári, prvoinštančný súd správne uviedol, že nenastala tá zmena pomerov, ktorú v žalobe a v priebehu celého konania tvrdí žalobkyňa, a od ktorej odôvodňuje splatnosť a tým zároveň aj opodstatnenosť žalovanej pohľadávky 6.052,26 eura spolu s príslušenstvom. K takto zaujatému právnomu záveru, v dôsledku ktorého došlo k zamietnutiu podanej žaloby ako nedôvodnej, s ktorým sa stotožňuje aj odvolací súd, súd prvej inštancie opodstatnene poznamenal, že súčasný zdravotný stav žalovaného nedáva tomuto perspektívu získania zamestnania a tým aj zároveň perspektívu zlepšenia jeho majetkových a príjmových pomerov. Taktiež nie je predpoklad u žalovaného na zlepšenie jeho majetkových pomerov v dôsledku získania dedičstva, resp. daru. Vo vzťahu k argumentácii žalobkyne prezentovanej v ňou podanom odvolaní v tom smere, že zákon o sociálnych službách žalobkyni neukladá žiadne oprávnenie a ani povinnosť ohľadom zisťovania príjmových a majetkových pomerov na strane žalovaného ako prijímateľa výhod sociálnej služby, je potrebné uviesť, že takto uplatnenú argumentáciu, resp. odvoláciu námietku je potrebné považovať za nedôvodnú, pretože žalovaný musel každý rok, t.j. pravidelne na základe požiadavky žalobkyne preukazovať svoje majetkové, resp. zárobkové pomery, ktorú povinnosť si v naznačenom smere aj riadne plnil. Po ukončení platnosti zmluvy o poskytovaní sociálnej služby dňa 03. 10. 2019 žalobkyňa žalovaného nepožiadala o predloženie predmetných dokladov ohľadom preukázania majetkových a zárobkových pomerov žalovaného, pričom do uvedenej doby si túto povinnosť voči žalobkyni, avšak na základe jej požiadania žalovaný vždy splnil.

3. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie (ďalej aj „dovolateľka“). Jeho prípustnosť vyvodzuje z dovolacieho dôvodu § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Žiadala, aby dovolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

3.1. V dovolaní namietala žalobkyňa, že sa odvolací súd nevysporiadal s jej námietkami a argumentačne ich odignoroval a preto považuje rozhodnutie za arbitrárne a nepreskúmateľné a tieto skutočnosti považuje za významné z hľadiska práva na spravodlivý súdny proces. Krajský súd vôbec nevyhodnotil listy žalobkyne z 11. 09. 2021 a 12. 08. 2021 a že sa súdy vôbec nezaoberali motiváciou správania žalovaného, keď na prvý list nereagoval a na list z 12. 08. 2021 reagoval tak, že pohľadávka je premĺčaná a zároveň preto nemôže obstať argumentácia súdu, že sa žalobkyňa nesnažila zistiť majetkové pomery žalovaného.

4. Žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhol dovolanie žalobkyne zamietnuť ako nedôvodné. Podľa žalovaného žalobkyňa napáda dôvody rozhodnutia súdov, čo je v rozpore s ust. § 423 CSP. Podľa žalovaného súdy riadne odôvodnili svoje rozhodnutie a dostatočne ich odôvodnili. Žalovaný zdokladoval svoje príjmy z ktorých musela mať žalobkyňa preukázané, že žalobu podala nedôvodne.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne

treba ako neprípustné a nedôvodné odmietnuť (§ 447 písm. c) a f) CSP).

6. Žalobkyňa prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, keď tvrdí, že postupom súdov oboch nižších inštancií došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces tým, že sa nedostatočne vysporiadávajú so všetkými jej námietkami, v dôsledku čoho sú arbitrárne a nepreskúmateľné.

7. Podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

9. Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, IV. ÚS 372/2020, 1Cdo/213/2019, 2Cdo/190/2019, 3Cdo/168/2018, 4Cdo/3/2019, 5Cdo/57/2019, 6Cdo/33/2020, 7Cdo/308/2019, 8Cdo/152/2018).

9.1. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Súd oboch nižších inštancií v odôvodneniach svojich rozhodnutí podrobne popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, vysvetlili, ako ich skutkové tvrdenia a právne argumenty posúdili, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, a zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktorý v spätosti s potvrdzovaným rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára ich organickú, kompletizujúcu jednotu) sa vysporiadava so všetkými podstatnými odvolacími námietkami žalobkyne a ostatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Z odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií je zrejmé, ako dospeli k záveru, že žaloba žalobkyne je nedôvodná. Je z nich tiež zrejmé, z akých právnych úvah súdy vychádzali, keď dospeli k záveru, že neboli splnené predpoklady na priznanie pohľadávky žalobkyne a prečo žalobe nevyhoveli. Ich myšlienkový postup je dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijali.

9.2. Z uvedeného je teda zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalobkyňa sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

10. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné dodať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací

súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

11. Dovolateľka vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania tiež z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá ešte dovolacím súdom vyriešená nebola. V zmysle ustanovenia § 422 ods. 1 písm. a) CSP (ktoré je vo vzťahu k § 421 ods. 1 CSP ustanovením *lex specialis*), dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušnosť sa neprihliada. Podľa § 422 ods. 2 CSP na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených § 422 ods. 1 CSP je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

12. V danom prípade sa žalobkyňa žalobou, podanou na súde prvej inštancie 19. decembra 2021, domáhala zaplatenia sumy 6.052,26 eura. Výška minimálnej mzdy v roku 2021 predstavovala suma 623 eur; desaťnásobok tejto sumy je 6.230 eur. Rozhodnutie odvolacieho súdu sa teda týka peňažného plnenia neprekračujúceho výšku desaťnásobku minimálnej mzdy v čase podania žaloby (6.052,26 eur < 6.230 eur).

13. Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobkyne je v danom prípade vylúčená ustanovením § 422 ods. 1 písm. a) CSP, dovolací súd neskúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Vzhľadom na procesnú neprípustnosť dovolania žalobkyne nepristúpil ani k posúdeniu, či napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

14. Najvyšší súd z uvedených dôvodov odmietol dovolanie žalobkyne podľa ustanovenia § 447 písm. c) a f) CSP.

15. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

16. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.